

Arrest

nr. 221 335 van 16 mei 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van bij advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 mei 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 7 mei 2019 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2019 om 15.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Volgens de verklaringen van de verzoekende partij verblijft zij sinds 2002 in België.

1.2 Op 17 maart 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 12 november 2012 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Deze beslissing wordt op 12 november 2015 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

1.3 Op 7 mei 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

Naam: O(...)

Voornaam: E(...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Marokko

Gekend in de gevangenis als O(...) E(...), geboren te (...) op (...), onderdaan van Marokko

ALIAS: E(...) O(...), onderdaan van Marokko; M(...) J(...), geboren op (...), onderdaan van Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.*

Op 22/03/2012 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 18 maanden gevangenis (met uitstel 5 jaar uitgezonderd de VH) door de rechtbank van Antwerpen voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Op 24/06/2015 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 2 jaar gevangenis (met uitstel 5 jaar uitgezonderd 1 jaar gevangenis effectief) door de rechtbank van Antwerpen voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs, als mededader. Op 13/08/2015 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 24 maanden gevangenis door de rechtbank van Antwerpen voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs, als mededader. Gelet op de herhaling van deze feiten en gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2002 in België te verblijven (zie vragenlijst hoorplicht ingevuld op 08/11/2018).

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Op 17/03/2009 heeft de betrokkene een aanvraag op basis van het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ingediend. De aanvraag werd onontvankelijk verklaard en betekend aan de betrokkene op 11/11/2015.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen bewijs geleverd dat hij gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 24/10/2011.

Betrokkene was onderworpen aan een inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 16/11/2015. Gezien betrokkene niet vrijgesteld werd en het bevel om het grondgebied te verlaten niet uitgevoerd werd. Is het IRV zonder voorwerp.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Op 22/03/2012 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 18 maanden gevangenis (met uitstel 5 jaar uitgezonderd de VH) door de rechtbank van Antwerpen voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Op 24/06/2015 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 2 jaar gevangenis (met uitstel 5 jaar uitgezonderd 1 jaar gevangenis effectief) door de rechtbank van Antwerpen voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs, als mededader. Op 13/08/2015 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 24 maanden gevangenis door de rechtbank van Antwerpen voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs, als mededader. Gelet op de herhaling van deze feiten en gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

De betrokkene heeft verklaard in zijn vragenlijst hoorplicht ingevuld op 08/11/2018 dat zijn broers in België verblijven. Uit het administratief dossier blijkt dat zijn zus ook in België verblijft. Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. Opdat een relatie tussen meerderjarige kinderen en ouders, zoals in casu tussen de betrokkene en zijn broers en zus, onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, §33). Bovendien het feit dat de broers en zus van betrokkene in België verblijven, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

De betrokkene heeft verklaard verschillende medische problemen te hebben. Een evaluatie van de medische toestand van betrokkene werd uitgevoerd. uit deze evaluatie kan worden afgeleid dat er geen onmogelijkheid is tot reizen. De betrokkene heeft ook geen vrees in het kader van het artikel 3 van het EVRM vermeld. Hij had op 20/02/2017 een vrijwillig vertreksverklaring getekend.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Op 22/03/2012 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 18 maanden gevangenis (met uitstel 5 jaar uitgezonderd de VH) door de rechtbank van Antwerpen voor inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Op 24/06/2015 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 2 jaar gevangenis (met uitstel 5 jaar uitgezonderd 1 jaar gevangenis effectief) door de rechtbank van Antwerpen voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs, als mededader. Op 13/08/2015 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 24 maanden gevangenis door de rechtbank van Antwerpen voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs, als mededader. Gelet op de herhaling van deze feiten en gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Er bestaat een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem/haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

De betrokkene heeft geen vrees in het kader van het artikel 3 van het EVRM vermeld. Hij had op 20/02/2017 een vrijwillig vertreksverklaring getekend.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene vormt een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 2002 in België te verblijven (zie vragenlijst hoorplicht ingevuld op 08/11/2018). Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren. Op 17/03/2009 heeft de betrokkene een aanvraag op basis van het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ingediend. De aanvraag werd onontvankelijk verklaard en betekend aan de betrokkene op 11/11/2015.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen bewijs geleverd dat hij gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 24/10/2011.

Vasthouding (...)”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

De onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de vijf dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze is gericht. Zij is derhalve tijdig ingediend.

2.2 Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In de mate dat de vordering ook gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving vervat in de bestreden beslissing, moet worden vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering in deze mate onontvankelijk is.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1 De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2 Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1 De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2 De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid ook niet.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

3.3 Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1 De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder ‘middel’ wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

3.3.2 De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur.

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

“1. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat (...)

Artikel 3 EVRM bepaalt: (...)

Artikel 3 EVRM is absoluut en moet worden gerespecteerd bij elke beslissing tot uitwijzing die mogelijks het artikel in gedrang kan brengen, zoals in casu.

De Raad van State besliste dat het niet toetsen aan artikel 3 EVRM bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM en artikel 7 Vreemdelingenwet (RvS, nr. 239.259, 28 september 2017).

Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had, of had moeten

hebben, op het ogenblik van de bestreden beslissing (EHRM 4 december 2008, Y t. Rusland, §81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. t. Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. t. Verenigd Koninkrijk, §107).

Samen gelezen met het recht op een effectief rechtsmiddel vervat in artikel 13 van het EVRM vereist artikel 3 van het EVRM dat verwerende partij een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doet van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§293 en 387).

De motiveringsplicht gebiedt verwerende partij hier omtrent motieven op te nemen. Zo stelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in EHRM, 11 juli 2000, Jabari t. Turkije, § 50 het volgende:

“Pour la Cour, compte tenu de la nature irréversible du dommage susceptible d’être causé en cas de réalisation du risque de torture ou de mauvais traitements et vu l’importance qu’elle attache à l’article 3, la notion de recours effectif au sens de l’article 13 requiert, d’une part, un examen indépendant et rigoureux de tout grief aux termes duquel il existe des motifs sérieux de croire à l’existence d’un risque réel de traitements contraires à l’article 3 et, d’autre part, la possibilité de faire surseoir à l’exécution de la mesure litigieuse. (...)”

Het Hof bevestigde dit principe in het EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 387: *“Tout en reconnaissant qu’il s’agit là d’une évolution qui va dans le sens de l’arrêt Čonka précité (§§ 81-83, confirmé par l’arrêt Gebremedhin précité, §§ 66-67), la Cour rappelle qu’il ressort également de la jurisprudence (paragraphe 293 ci-dessus) que le grief d’une personne selon lequel son renvoi vers un pays tiers l’exposerait à des traitements prohibés par l’article 3 de la Convention doit faire l’objet d’un contrôle attentif et rigoureux et que la conformité avec l’article 13 implique, sous réserve d’une certaine marge d’appréciation des Etats, que l’organe compétent puisse examiner le contenu du grief et offrir le redressement approprié.”*

2. Verzoeker kampt met insuline dependente diabetes type I. Op dagelijkse basis dient hij insuline te injecteren (zie stuk 2 en 5). Diabetes type I is een auto-immuunziekte die leidt tot de vernietiging van de insulineproducerende cellen van de pancreas. Doordat de pancreas geen insuline meer aanmaakt, is een behandeling met insuline-injecties nodig. Het is een chronische aandoening die ongeneesbaar is (zie stuk 6).

In 2013-2014 kreeg verzoeker te kampen met een botinfectie (‘osteomyelitis’) in zijn rechtersvoet, dit ten gevolge van zijn diabetes. Verzoeker werd hiervoor behandeld door dr. D(...), Endocrinoloog aan het ZNA Stuivenberg. De behandelingsperiode liep van 17 september 2013 tot 23 december 2014 (zie stuk 4). Verzoeker diende 12 maal naar het ZNA te gaan voor ambulante zorgen. Verzoeker had geluk: een amputatie of erger kon voorkomen worden. (zie stuk 7: *“The ultimate goal of treatment is to achieve limb salvage wherever possible in the diabetic patient. However, in some cases major amputation such as below the knee amputation may be warranted. Early diagnosis and appropriate treatment is necessary to reduce the morbidity and mortality of this disease.”*)

Indien de behandeling met insuline wordt stopgezet, zal dit volgens verzoekers behandelende geneesheer in korte tijd fatale gevolgen hebben (zie stuk 5).

3. Verwerende partij was op de hoogte (of diende dit te zijn) van deze medische problemen.

Verzoeker haalde deze medische problemen om te beginnen zelf aan toen hij op 8/11/2018 gehoord werd door verwerende partij. Verwerende partij bevestigt dit ook in de bestreden beslissing (‘De betrokkene heeft verklaard verschillende medische problemen te hebben’).

Verzoeker dient voorts ook in de gevangenis op dagelijkse basis zijn insuline-injecties te krijgen.

Tot slot diende verzoeker op 17/03/2009 een aanvraag in op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarbij verwerende partij op de hoogte werd gebracht van de insuline dependente Diabetes type I waarmee verzoeker kampt. Doordat dit een chronische ziekte is die niet genezen kan worden, en waarbij levenslang insuline-injecties nodig zijn, diende verwerende partij te weten dat verzoeker tien jaar later nog steeds met deze aandoening kampt.

4. Verwerende partij hield niet afdoende rekening met de gezondheidsproblemen van verzoeker, en liet het na om grondig te toetsen aan artikel 3 EVRM bij het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten.

De enige motivering hieromtrent in de bestreden beslissing is de volgende: (...)

Dit 'onderzoek' van verwerende partij, is omwille van een aantal redenen gebrekkig.

4.1. Om te beginnen lijkt verwerende partij enkel te kijken naar de eventuele onmogelijkheid tot reizen. Dit volstaat echter niet, zoals het EHRM duidelijk aangeeft in haar arrest van 13 december 2016, Paposhvili t. België (GK), nr 41738/10, par. 183).

Het EHRM heeft verhelderd in het Grote Kamer arrest van Paposhvili t. België dat onder uitzonderlijke gevallen, niet alleen worden begrepen situaties van verwijdering van ernstig zieke personen waar er sprake is van een onmiddellijk en nakend levensgevaar, maar dat ook ernstig zieke personen bij wie er ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of een aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland dienen begrepen te worden.

Wat betreft het vereiste onderzoek onder artikel 3 EVRM dient volgens het EHRM de impact van de verwijdering van een persoon worden beoordeeld door een vergelijking te maken van de gezondheidstoestand voor de verwijdering en hoe deze zou evolueren na de transfer naar het ontvangende land. Het risico op een schending van artikel 3 EVRM moet worden beoordeeld in het licht van de algemene situatie aldaar en de individuele omstandigheden van de betrokken persoon. Daarbij moet voor elke afzonderlijke zaak worden nagegaan of de zorg algemeen beschikbaar is in de ontvangende staat, in de praktijk voldoende en geschikt is voor de behandeling van de ziekte van de betrokken persoon om te vermijden dat hij wordt blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

Tevens moet de mate waarin de betrokken persoon daadwerkelijk toegang heeft tot deze zorg in de ontvangende staat worden onderzocht. In dit kader wijst het EHRM op de noodzaak om de kosten van medicatie en behandeling, het bestaan van een sociaal en familiaal netwerk, en de reisafstand tot de benodigde zorgen bij dit toegankelijkheidsonderzoek in rekening te nemen (par 190).

Dit onderzoek naar de toegankelijkheid van de levensnoodzakelijke zorgen voor verzoeker ontbreekt echter compleet.

Doordat verzoeker levenslang en op dagelijkse basis insuline inspuitingen nodig heeft, kunnen de kosten hiervan oplopen. Zo diende verzoeker tussen oktober 2009 en mei 2015 bijvoorbeeld in België € 1703 te betalen in de apotheek voor zijn medicatie. Kosten van hospitalisaties en controles bij de specialist zitten hierbij niet inbegrepen (zie stuk 3). Daarnaast heeft verzoeker ook opvolging door een specialist nodig, namelijk een diabetoloog, dient hij jaarlijks op oogcontrole te gaan en een EMG te laten nemen (zie stuk 5).

Verwerende partij maakte er zich gemakkelijk vanaf door te stellen dat verzoeker kan reizen, maar vergat om te controleren of verzoeker zijn levensnoodzakelijke insulinebehandeling en gespecialiseerde opvolging kan verkrijgen in Marokko. Indien verzoekers behandeling wordt stopgezet, zal dit op korte termijn fatale gevolgen hebben.

4.2. Voorts meent verwerende partij dat verzoeker geen vrees in het kader van artikel 3 van het EVRM heeft vermeld. Verwerende partij lijkt tot deze conclusie te komen op basis van het feit dat verzoeker op 20/02/2017 een vrijwillige vertreksverklaring heeft ondertekend. Ook hier gaat verwerende partij te kort door de bocht.

Vooreerst heeft verzoeker wel degelijk zijn medische problemen aan verwerende partij kenbaar gemaakt op 8/11/2018 in het kader van de hoorplicht.

Verwerende partij kan deze medische problemen (en de mogelijke schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer die hieruit volgt) niet zomaar aan de kant schuiven door te verwijzen naar een verklaring die door verzoeker meer dan anderhalf jaar daarvoor ondertekend zou zijn.

Het blijft de taak van verwerende partij om te onderzoeken of verzoeker al dan niet blootgesteld zal worden aan een schending van artikel 3 EVRM bij een terugkeer naar Marokko. Ook artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vereist dat verwerende partij rekening houdt met de gezondheidstoestand van verzoeker bij het nemen van de bestreden beslissing. Men mag trouwens van verzoeker niet verwachten dat hij zelf de toegankelijkheid van zijn nodige zorgen in Marokko, een land dat hij 17 jaar geleden heeft verlaten, perfect kan inschatten. Dit blijft de taak van verwerende partij.

Dit geldt des te meer gezien het absolute karakter van artikel 3 EVRM. De rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelt dat artikel 3 EVRM een absoluut karakter heeft:

Bij uitwijzing dienen de Belgische autoriteiten ten alle tijden artikel 3 EVRM in acht te nemen, dat een absoluut verbod op foltering en onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt. (EHRM, M.S.S. t. België en Griekenland, nr. 30696/09, 21 januari 2011, §218)

Dit houdt in dat de bescherming van artikel 3 EVRM op iedereen van toepassing is, onafhankelijk van hun persoonlijk gedrag, en dat er nooit van kan afgeweken worden. Zie EHRM, Chahal t. Verenigd Koninkrijk, nr. 22414/93, 15 november 1996:

“The Court noted that the deportation order against Mr Chahal was made because his presence in the United Kingdom was alleged to constitute a threat to national security. It reiterated that Article 3 of the Convention, which also applies in expulsion cases, prohibits torture and inhumane treatment in absolute terms; permitting no derogation even in the event of a public emergency threatening the life of the nation. It followed that, when an individual would face a real risk of being subjected to treatment contrary to Article 3 if removed to another State, the responsibility of the Contracting State to protect that individual against such treatment is engaged in the event of expulsion, and the activities of the person in question, however disagreeable or dangerous, cannot be a material consideration.”

Door het absoluut karakter van artikel 3 EVRM, kan verwerende partij niet zomaar verwijzen naar de vrijwillige vertreksverklaring die verzoeker begin 2017 (meer dan 2 jaar geleden) ondertekende, en hieruit concluderen dat er geen sprake is van een mogelijke schending van artikel 3 EVRM. Dit vormt een onzorgvuldige handelwijze.

5. Ten overvloedde (aangezien de bestreden beslissing hierover met geen woord rept) dient opgemerkt te worden dat de beslissing die verwerende partij op 12 november 2012 nam, waarbij de aanvraag tot medische regularisatie van 17 maart 2009 onontvankelijk werd verklaard, niet kan volstaan als onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM.

Deze aanvraag tot medische regularisatie werd ondertussen meer dan 10 jaar geleden ingediend. Een beslissing werd genomen door verwerende partij op 12 november 2012, oftewel een kleine 7 jaar geleden. Dit vormt dus geenszins een actuele beoordeling van het mogelijke risico op een schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer.

Voorts vond bij deze aanvraag tot medische regularisatie geen beoordeling ten gronde plaats. De aanvraag werd immers onontvankelijk verklaard, waardoor verwerende partij geen beoordeling ten gronde maakte van het risico op een schending van artikel 3 EVRM indien de levensnoodzakelijke behandeling niet toegankelijk of beschikbaar is. Uit het medisch attest van dr. E(...) dd. 13/05/2019 blijkt dat de stopzetting van deze behandeling fataal binnen korte tijd zou zijn. Een onderzoek naar de toegankelijkheid en beschikbaarheid van deze zorgen in Marokko dringt zich dan ook op.

Daarbij dient men ook rekening te houden met het feit dat ten tijde van de onontvankelijkheidsbeslissing in 2012, de zogenaamde ‘medische filter’ nog maar recent werd ingevoerd, en de kwaliteit van de beslissingen van verwerende partij ondermaats was. De federale Ombudsman publiceerde in 2016 een zeer kritisch rapport waarin de verschillende wantoestanden in de procedure 9ter werden aangekaart: de sterke schommelingen in de visie en interpretatie van de verschillende Dienst Vreemdelingenzaken-artsen, waardoor gelijkaardige dossiers verschillend behandeld worden, de gebrekkige opleiding van Dienst Vreemdelingenzaken-artsen en het niet-naleven van de medische deontologie, of het verbod van Dienst Vreemdelingenzaken-artsen om contact op te nemen met de huisarts of met een specialist, waardoor ze vaak zonder kennis van zaken een beslissing nemen. Voorts blijkt uit het ‘Witboek 9ter’ nog het volgende: de Dienst Vreemdelingenzaken hanteert een overdreven formalisme in het onderzoek naar de onontvankelijkheidsvoorwaarden; men is te streng bij het beoordelen van de ernst van de ziekte; er vindt er een onnauwkeurig onderzoek plaats naar de individuele situatie en de Dienst

Vreemdelingenzaken laat het vaak na om te kijken naar de daadwerkelijke beschikbaarheid van de nodige zorgen.

Tot slot vond deze ‘beoordeling’ van de aanvraag tot medische regularisatie plaats vóór het arrest Paposhvili van het EHRM van 13 december 2016. Pas toen legde het EHRM de verplichting op om de mate waarin de betrokken persoon daadwerkelijk toegang heeft tot de nodige zorgen in de ontvangende staat te onderzoeken.

6. Verzoeker wenst in ondergeschikte orde nog het volgende op te merken.

Zelfs indien Uw Raad meent dat de medische informatie (waaruit blijkt dat de stopzetting van de insulinebehandeling binnen korte termijn fatale gevolgen heeft) nieuwe informatie is, waarvan verwerende partij nog niet op de hoogte was of kon zijn, dan nog kan Uw Raad perfect met dit nieuw stuk rekening houden bij haar beoordeling of er een risico is op een schending van artikel 3 EVRM. Er dient volgens de rechtspraak van het EHRM immers een “Full and ex nunc assessment” plaats te vinden van de toestand in het land van herkomst, bij het beoordelen van een risico op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, §136).

Er kan naar analogie verwezen worden naar arrest nr. 117 992 van 30 januari 2014 van Uw Raad:

“3.4. Zoals hierboven reeds vermeld dient bij het onderzoek naar het beweerde risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM in het land van bestemming, rekening te worden gehouden met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 11 oktober 2011, Auad v. Bulgarije, § 99 punt (c)). Hoewel dit op gespannen voet staat met de bevoegdheid van de Raad op grond van artikel 39/2, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient er volgens de rechtspraak van het EHRM een “full and ex nunc assessment” plaats te vinden van de toestand in het land van bestemming (EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, §136).”

7. Overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet had verwerende partij rekening moeten houden met de gezondheidstoestand van verzoeker bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten. Uit niets blijkt dat verwerende partij gekeken heeft naar de problematische gezondheidstoestand van verzoeker. Het is dan ook duidelijk dat verwerende partij artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden heeft. Voorts kan men het feit dat de bestreden beslissing met geen woord rept over de problematische gezondheidstoestand van verzoeker weinig zorgvuldig noemen, en vormde deze gebrekkige motivering een schending van de motiveringsplicht.

Ook schendt verwerende partij hierbij artikel 3 en 13 EVRM aangezien ze niet afdoende heeft onderzocht wat er met verzoeker zal gebeuren indien hij wordt teruggestuurd zijn land van herkomst. In deze omstandigheden houdt de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook een reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker, of minstens op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. De tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten houdt dan ook een schending in van artikel 3 EVRM. Het gebrek aan onderzoek hieromtrent houdt een schending in van artikel 13 EVRM in combinatie met artikel 3 EVRM.

Hierdoor begaat verwerende partij een schending van alle bovenvermelde wetsbepalingen en algemene rechtsbeginselen.”

3.3.2.2 In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij hierop het volgende:

“Hij betoogt te kampen met insuline dependente diabetes type I waarvoor hij dagelijks insuline dient te injecteren. Hij stelt dat indien de behandeling met insuline wordt stopgezet dit in korte tijd fatale gevolgen zal hebben. Hij vervolgt dat verwerende partij hiervan op de hoogte is doch er niet afdoende rekening mee gehouden heeft en naliet om het grondig te toetsen aan artikel 3 EVRM. Er is geen onderzoek gevoerd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de zorgen in het land van herkomst.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker niet betwist op het grondgebied te verblijven zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten, te weten een geldig paspoort.

Hij betwist evenmin meerdere malen veroordeeld te zijn geweest tot gevangenisstraffen voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs, waardoor er kan afgeleid worden dat hij door de herhaling van de feiten, en de maatschappelijke impact ervan geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Hij betwist verder ook niet geen gevolg gegeven te hebben aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten.

De bestreden beslissing vermeld met verwijzing naar de toepasselijke wetsartikelen waarom verzoeker bevolen wordt om zonder termijn het grondgebied te verlaten, er een terugleiding naar de grens is en waarom hij hiertoe dient te worden vastgehouden.

Waar hij een schending van artikel 3 EVRM aanvoert en stelt dat de bestreden beslissing niet aantoont dat er een onderzoek gevoerd werd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen voor hem in het land van herkomst, blijft hij met zijn betoog in gebreke aan te tonen dat hij in Marokko geen toegang zou hebben tot insuline.

Verwerende partij heeft verder vandaag gevraagd om alsnog, op basis van de thans bij het verzoekschrift toegevoegde medische documenten de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen voor verzoeker in het land van herkomst te onderzoeken.

Op grond van de informatie in de overgemaakte attesten heeft de arts-adviseur gemotiveerd (zie bijlage), dat suikerziekte geen medisch beletsel vormt om te reizen, net als de fractuur-luxatie en de 5 jaar geleden behandelde osteomyelitis.

Zij komt verder tot de vaststelling dat een medische behandeling onontbeerlijk is voor een patiënt met diabetes mellitus type 1, doch dat het voorgelegde medische dossier geen behandeling specificeert voor de breuk-ontwrichting. Er wordt door de attesterende huisarts niet vermeld dat een opvolging bij een orthopedist vereist is, noch worden er pijnstillers vermeld, waardoor het geen recente pathologie betreft.

Vervolgens heet de arts-adviseur de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen en behandeling voor verzoeker in Marokko onderzocht. Zij heeft hiervoor gebruik gemaakt van de MedCOI-aanvragen die bij huidige nota worden toegevoegd.

De arts-adviseur komt hierbij tot de vaststelling dat opvolging en behandeling voor diabetes bij een internist-endocrinoloog, nefroloog, neuroloog, vaatchirurg en oftalmoloog beschikbaar zijn in Marokko.

Verder motiveert de arts-adviseur dat metformine, insuline isofaan en insuline glargine beschikbaar zijn in Marokko, evenals een glucosemeter en glucosestrips om zelf het bloedsuikergehalte dagelijks te kunnen meten.

De door verzoeker aangehaalde schending van artikel 3 EVRM bij een terugkeer naar Marokko wordt bijgevolg niet aangetoond.

Ten overvloede wenst verwerende partij op te merken dat het Bestuur niet eerder tot een onderzoek van verzoekers medische problematiek kon overgaan aangezien verzoeker geen nieuwe medische aanvraag 9ter heeft ingediend en het bij het verzoekschrift toegevoegde standaard medisch getuigschrift gedateerd is op 13.05.2019, te weten na het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker gaat er verder met zijn betoog aan voorbij dat hij steeds in de mogelijkheid is geweest om na de onontvankelijkheidsbeslissing 9ter van 12.11.2012 een nieuwe aanvraag 9ter in te dienen op basis van een nieuwe medische problematiek, quod non.

Verzoeker toont verder niet aan medische documenten aan het Bestuur te hebben overgemaakt teneinde zijn dependentie aan insuline aan te tonen, niettegenstaande ook op hem een zorgvuldigheidsplicht rust en hij er voor dient te zorgen dat zijn medisch dossier actueel is.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er een evaluatie van verzoeker medische toestand werd uitgevoerd, er verwezen werd naar de onontvankelijkheidsbeslissing 9ter van 12.11.2012 en er geconcludeerd werd dat er geen onmogelijkheid is om te reizen. Verzoeker toont ook thans het tegendeel niet aan.

Er wordt geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk gemaakt.

Met zijn betoog maakt verzoeker geen schending aannemelijk van de door hem voorgestelde beginselen van behoorlijk bestuur en wetbepalingen. De bestreden beslissing bevat zowel de juridische bepaling als de feitelijke omstandigheden, op grond waarvan ze werd genomen. Een lezing van de beslissing en van het advies stelt verzoeker in staat hiervan kennis te nemen. Een schending van de motiveringsplicht blijkt evenmin. Nu verzoeker geen begin van bewijs voorlegt op grond waarvan zou blijken dat hij op grond van de bestreden beslissing, blootgesteld zal worden aan behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM, wordt een schending van voormelde hogere rechtsnorm niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is niet ernstig."

3.3.2.3 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De voorgehouden schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de twee bepalingen waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, met name artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM.

Het voormelde artikel 74/13 luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Uit het voormelde artikel 74/13 en het voormelde artikel 5 blijkt dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklink in respectievelijk de artikelen 24, 7 en 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest). Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de lidstaten gehouden tot naleving van voormelde artikelen van het Handvest en overeenkomstig artikel 52.3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest eenzelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Er wordt in dit verband niet betwist dat de bestreden beslissing een 'beslissing tot verwijdering' in de zin van artikel 1, § 1, 6° van de vreemdelingenwet uitmaakt.

Het voormelde artikel 3 luidt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen".

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna ook: EHRM of het Hof) 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het

land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Met betrekking tot vreemdelingen die zich, zoals de verzoekende partij, beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer om hun verwijdering tegen te houden, hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het Hof dat enkel in uitzonderlijke gevallen waarbij humanitaire redenen van dwingende aard zich verzetten tegen een verwijdering, een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, *N./Verenigd Koninkrijk*, § 42). Hiervan kan sprake zijn in geval van een aandoening die levensbedreigend is, gelet op de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, *N./Verenigd Koninkrijk*; EHRM 2 mei 1997, *D./Verenigd Koninkrijk*) of in geval van 'andere uitzonderlijke gevallen' waarbij humanitaire redenen van dwingende aard zich verzetten tegen een verwijdering (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, *N./Verenigd Koninkrijk*, § 43). In de zaak *Paposhvili/België* werden deze 'andere uitzonderlijke gevallen' omschreven als gevallen waarin er, ofschoon er geen imminent levensgevaar dreigt, risico bestaat dat de betrokkene wegens afwezigheid van adequate behandeling of het gebrek aan toegang tot deze behandeling zal worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare verslechtering van zijn gezondheidstoestand die zou uitmonden in ondraaglijk lijden of een significante vermindering van de levensverwachting (EHRM 13 december 2016, Grote Kamer, *Paposhvili/België*, § 183). Derhalve beantwoorden slechts deze twee situaties van verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen aan de hoge drempel die geldt voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM.

Met betrekking tot het verwijderen zelf heeft het EHRM reeds geoordeeld dat artikel 3 van het EVRM een verdragsluitende staat in beginsel niet verplicht om een persoon niet te verwijderen of uit te zetten wanneer deze in staat is te reizen en voor zover in dat verband de nodige maatregelen worden genomen die passend zijn en aan de toestand van de betrokkene aangepast (EHRM 30 april 2013, *Kochieva e.a./Zweden*, § 35; EHRM 4 juli 2006, *Karim/Zweden*, § 2).

De verzoekende partij voert aan dat zij lijdt aan insuline-dependente diabetes type I, waardoor zij op dagelijkse basis insuline moet injecteren. Zij wijst er hierbij op dat diabetes type I een auto-immuunziekte is die leidt tot de vernietiging van de insuline-producerende cellen van de pancreas, dat een behandeling met insuline-injecties nodig is, omdat de pancreas geen insuline meer aanmaakt, en dat dit een chronische aandoening is die ongeneesbaar is. Daarnaast wijst zij op het feit dat zij in 2013-2014 een botinfectie (osteomyelitis) in haar rechtersvoet heeft gehad, ten gevolge van haar diabetes, dat zij 12 maal naar het ziekenhuis moest voor ambulante zorgen, maar dat een amputatie of erger kon voorkomen worden. Zij benadrukt dat als de behandeling met insuline wordt stopgezet, dit volgens haar behandelend geneesheer in korte tijd fatale gevolgen zal hebben.

Daarnaast geeft de verzoekende partij aan dat de gemachtigde ook op de hoogte was (of moest zijn) van deze medische problemen. Zij wijst erop dat zij deze problemen heeft aangehaald in haar gehoor van 8 november 2018, hetgeen volgens haar in de bestreden beslissing ook wordt bevestigd, dat zij in de gevangenis op dagelijkse basis haar insuline-injecties moet krijgen, en dat zij op 17 maart 2009 een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indiende, waarbij de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte werd gebracht van de insuline-dependente diabetes type I waarmee zij kampt. Zij besluit dat de gemachtigde moest weten dat zij tien jaar later nog steeds met deze aandoening kampt, aangezien het een chronische ziekte is die niet genezen kan worden, en waarbij levenslang insuline-injecties nodig zijn.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde inderdaad op de hoogte was of moest zijn van het feit dat de verzoekende partij lijdt aan diabetes type I. Dit wordt door de verwerende partij op zich ook niet betwist in haar nota met opmerkingen. Zoals de verzoekende partij aangeeft, blijkt dit inderdaad uit de voormelde aanvraag van 17 maart 2009. Naar deze aanvraag wordt overigens ook uitdrukkelijk verwezen in de bestreden beslissing, met name in de motivering met betrekking tot artikel 74/14, § 3, 1° *juncto* artikel 1, § 2, 1° van de vreemdelingenwet. Daarnaast gaf de verzoekende partij ook in een vragenlijst van 20 februari 2017 aan diabetes te zijn (waarbij werd toegevoegd dat de verzoekende partij zelf insuline toedient). Ook in het interview dat van de verzoekende partij op dezelfde dag werd afgenomen, geeft zij aan dat zij aan suikerziekte (diabetes type I) lijdt en hiervoor insuline toegediend krijgt, waarna verwezen wordt naar de verklaring van haar huisarts E. Z. Hoewel de verwerende partij in haar feiten uiteenzetting in de nota met opmerkingen lijkt te

impliceren dat de verzoekende partij in een latere vragenlijst van 8 november 2018 slechts verklaarde hoogtevrees en een lage bloeddruk te hebben, blijkt uit de betrokken vragenlijst dat de verzoekende partij in haar antwoord op de derde vraag (die voorafgaat aan de vierde vraag met betrekking tot ziektes) reeds aangaf diabetes te zijn en problemen te hebben met haar rechterbeen, waarmee zij reeds een ongeluk had in 2013. In de volgende vraag over het hebben van ziektes die haar verhinderen te reizen of terug te keren naar het land van herkomst wijst de verzoekende partij inderdaad nog slechts op hoogtevrees en een zeer lage bloeddruk. Uit het voorgaande blijkt alleszins dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift terecht aangeeft dat zij op 8 november 2018, zijnde iets meer dan een halfjaar voor het nemen van de bestreden beslissing, op de beide door haar in dit verzoekschrift aangehaalde medische problemen heeft gewezen.

Verder betwist de verwerende partij in haar nota met opmerkingen de osteomyelitis niet. Gelet op hetgeen volgt, is het echter niet nodig op deze aandoening op zich verder in te gaan, zodat de Raad zich verder beperkt tot de diabetes type I.

Vervolgens voert de verzoekende partij aan dat de gemachtigde niet afdoende rekening hield met haar gezondheidstoestand, en naliet om grondig te toetsen aan artikel 3 van het EVRM bij het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij citeert daarbij de volgende motivering van de bestreden beslissing:

“De betrokkene heeft verklaard verschillende medische problemen te hebben. Een evaluatie van de medische toestand van betrokkene werd uitgevoerd. uit deze evaluatie kan worden afgeleid dat er geen onmogelijkheid is tot reizen. De betrokkene heeft ook geen vrees in het kader van het artikel 3 van het EVRM vermeld. Hij had op 20/02/2017 een vrijwillig vertreksverklaring getekend.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

Hierna zet de verzoekende partij uitgebreid uiteen waarom deze motivering gebrekkig is. Zij geeft in de eerste plaats aan, met verwijzing naar het voormelde arrest *Paposhvili/België* van het EHRM, dat het niet volstaat om enkel te kijken naar de onmogelijkheid tot reizen en dat een onderzoek naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de levensnoodzakelijke zorgen in het land van herkomst totaal ontbreekt. Zij wijst hierbij op § 190 van het voormelde arrest *Paposhvili/België*, waarin gewezen wordt op de verschillende elementen waarmee in dit kader rekening moet worden gehouden, met name de kosten van medicatie en behandeling, het bestaan van een sociaal en familiaal netwerk, en de reisafstand tot de benodigde zorgen. Concreet voert de verzoekende partij aan dat, doordat zij levenslang en op dagelijkse basis insuline-inspuitingen nodig heeft, de kosten hiervan kunnen oplopen. Zij stelt, met verwijzing naar een bij haar verzoekschrift gevoegd stuk, dat zij in de apotheek tussen oktober 2009 en mei 2015 in België bijvoorbeeld 1703 euro voor haar medicatie heeft betaald, en dat kosten van hospitalisaties en controles bij de specialist hierbij niet inbegrepen zitten. Zij geeft, opnieuw met verwijzing naar een stuk, aan dat zij ook opvolging nodig heeft van een diabetoloog, jaarlijks op oogcontrole moet gaan en een EMG moet laten nemen. De verzoekende partij voert aan dat de gemachtigde zich er gemakkelijk van afmaakte door te stellen dat zij kan reizen, maar dat hij vergat te controleren of zij haar levensnoodzakelijke insulinebehandeling en gespecialiseerde opvolging kan verkrijgen in Marokko. Zij benadrukt nogmaals dat, indien haar behandeling wordt stopgezet, dit op korte termijn fatale gevolgen zal hebben.

Ook gaat de verzoekende partij in op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en herhaalt zij dat de gemachtigde bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten rekening had moeten houden met haar gezondheidstoestand. Zij stelt dat uit niets blijkt dat de gemachtigde naar haar problematische gezondheidstoestand gekeken heeft en dat het feit dat de bestreden beslissing hierover met geen woord repte, weinig zorgvuldig kan worden genoemd. Daarnaast voert de verzoekende partij nog aan dat de gemachtigde hierbij artikel 3 van het EVRM schendt, aangezien hij niet afdoende heeft onderzocht wat er met haar zal gebeuren indien zij wordt teruggestuurd naar haar land van herkomst. Zij meent dat de tenuitvoerlegging in deze omstandigheden een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, of minstens een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer geen adequate behandeling is in het land van herkomst, zodat de tenuitvoerlegging van dit bevel een schending van artikel 3 van het EVRM uitmaakt.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing inderdaad aangeeft dat de verzoekende partij heeft verklaard *“verschillende medische problemen”* te hebben en dat een *“evaluatie van [haar] medische toestand”* werd uitgevoerd, waaruit kan worden afgeleid dat er geen onmogelijkheid

is tot reizen. De Raad neemt aan dat de gemachtigde hiermee verwijst naar de verklaring van dokter W. van de Dienst Gezondheidszorg van de PI Wortel dat er op basis van de door de patiënt aangegeven argumenten en op basis van de gegevens vermeld in het penitentiair medisch dossier beschikbaar in de gevangenis te Wortel op datum van 7 mei 2019, geen tegenindicaties aanwezig zijn om te reizen per vliegtuig.

De Raad stelt echter samen met de verzoekende partij vast dat het in het kader van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet volstaat om louter te onderzoeken of de betrokkene al dan niet kan reizen. De Raad benadrukt nogmaals dat het EHRM voor wie zich beroept op zijn medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer om zijn verwijdering tegen te houden, een hoge drempel hanteert en oordeelt dat enkel in uitzonderlijke gevallen waarbij humanitaire redenen van dwingende aard zich verzetten tegen een verwijdering, een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, *N./Verenigd Koninkrijk*, § 42). Hiervan kan sprake zijn, zowel in geval van een aandoening die levensbedreigend is, gelet op de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, *N./Verenigd Koninkrijk*; EHRM 2 mei 1997, *D./Verenigd Koninkrijk*) als in geval van 'andere uitzonderlijke gevallen' waarbij humanitaire redenen van dwingende aard zich verzetten tegen een verwijdering (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, *N./Verenigd Koninkrijk*, § 43). In het reeds meermaals aangehaalde arrest *Paposhvili/België* werden deze 'andere uitzonderlijke gevallen' omschreven als gevallen waarin er, ofschoon er geen imminent levensgevaar dreigt, risico bestaat dat de betrokkene wegens afwezigheid van adequate behandeling of het gebrek aan toegang tot deze behandeling zal worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare verslechtering van zijn gezondheidstoestand die zou uitmonden in ondraaglijk lijden of een significante vermindering van de levensverwachting (EHRM 13 december 2016, Grote Kamer, *Paposhvili/België*, § 183).

Uit de hogere vaststellingen van de Raad blijkt dat de gemachtigde op de hoogte was van het feit dat de verzoekende partij aan diabetes type I lijdt en dus afhankelijk is van insuline-injecties. De verzoekende partij wijst in haar verzoekschrift, met verwijzing naar een medisch attest van 13 mei 2019, erop dat haar aandoening, wanneer de behandeling wordt stopgezet, op korte tijd fataal is. Zelfs in de mate dat de gemachtigde voor het nemen van de bestreden beslissing niet op de hoogte zou zijn geweest dat het toedienen van insuline levensnoodzakelijk is voor wie lijdt aan insuline-afhankelijke diabetes type I en dit dus nieuwe informatie zou betreffen, voert de verzoekende partij terecht aan dat zij het voormelde medisch attest waaruit deze nieuwe informatie blijkt, in het kader van de thans voorliggende procedure mag voorleggen. Zij benadrukt hierbij dat de Raad op grond van de rechtspraak van het EHRM perfect rekening kan houden met de medische informatie, zelfs als hij zou oordelen dat deze informatie nieuw is, aangezien het EHRM de verplichting oplegt een "*full and ex nunc assessment*" door te voeren. De Raad wijst erop dat dit ook uitdrukkelijk blijkt uit het reeds aangehaalde artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet. Daarnaast stelt de Raad vast dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen het levensbedreigend karakter van een niet-behandeling ook geenszins betwist. Zij voegt bij haar nota met opmerkingen integendeel een verslag van de ambtenaar-geneesheer van 14 mei 2019, waarin deze de medische informatie die door de verzoekende partij bij haar huidig verzoekschrift werd overgemaakt, heeft onderzocht. Hierin stelt de ambtenaar-geneesheer uitdrukkelijk dat medische behandeling onontbeerlijk is: "*dagelijkse insuline-injecties zijn onontbeerlijk voor een patiënt met diabetes mellitus type 1*" en dit wordt door de verwerende partij ook herhaald in haar nota met opmerkingen. De verwerende partij benadrukt de noodzaak van de behandeling bovendien nogmaals uitdrukkelijk ter terechtzitting van 14 mei 2019.

Zoals de verzoekende partij terecht aanvoert, blijkt echter nergens uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing enig onderzoek heeft gevoerd naar de beschikbaarheid of de toegankelijkheid in het land van herkomst (*in casu* Marokko) van de behandeling die de verzoekende partij nodig heeft in het kader van haar diabetes type I. Bijgevolg blijkt *prima facie* niet dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing zorgvuldig heeft onderzocht of de verzoekende partij omwille van haar gezondheidstoestand een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM loopt, zoals dit moet begrepen worden volgens de rechtspraak van het EHRM. Bijgevolg blijkt *prima facie* ook niet dat de gemachtigde bij het nemen van de thans bestreden beslissing tot verwijdering op zorgvuldige wijze is tegemoetgekomen aan zijn door artikel 74/13 van de vreemdelingenwet opgelegde verplichting om rekening te houden met de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

In de mate dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen aanvoert dat de verzoekende partij niet aantoonbaar medische documenten aan het bestuur te hebben overgemaakt teneinde haar

dependentie aan insuline aan te tonen, niettegenstaande ook op haar een zorgvuldigheidsplicht rust en zij ervoor moet zorgen dat haar medisch dossier actueel is, wijst de Raad erop dat hij hoger reeds heeft vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde op grond van meerdere stukken wist of moest weten dat de verzoekende partij lijdt aan diabetes type I (zijnde de insuline-afhankelijke vorm van diabetes) en dat zij hiervoor insuline toegediend krijgt. Bovendien heeft de gemachtigde het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens op eigen initiatief (en dus niet ten gevolge van een aanvraag) genomen, zodat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen hoe dan ook niet duidelijk maakt op welke manier van de verzoekende partij in redelijkheid kon worden verwacht dat zij op elk moment zou hebben geanticipeerd op het eventueel opleggen door de gemachtigde van een beslissing tot verwijdering en in dit licht te allen tijde eventueel relevante elementen ter kennis had moeten brengen. De Raad wijst er in dit verband nogmaals op dat de gemachtigde bij het nemen van de thans bestreden verwijderingsbeslissing integendeel op zorgvuldige wijze rekening had moeten houden met de relevante elementen die bleken uit het administratief dossier.

De verwerende partij merkt in haar nota met opmerkingen, weliswaar ten overvloede, op dat het bestuur niet eerder kon overgaan tot een onderzoek van de medische problematiek van de verzoekende partij, aangezien deze geen nieuwe medische aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend en het bij het verzoekschrift gevoegde standaard medisch getuigschrift gedateerd is op 13 mei 2019, te weten na het nemen van de bestreden beslissing. De verwerende partij laat echter na uiteen te zetten op grond waarvan zij aanneemt dat slechts een onderzoek naar de gezondheidstoestand van een te verwijderen vreemdeling zou kunnen worden gevoerd, wanneer deze een aanvraag op grond van het voormelde artikel 9ter zou hebben ingediend. Dit zou de verplichtingen voor de gemachtigde die voortvloeien uit artikel 3 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bovendien volstrekt zinledig maken.

De verwerende partij stelt verder dat de verzoekende partij in haar betoog eraan voorbijgaat dat zij steeds in de mogelijkheid is geweest om na de onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 12 december 2012 een nieuwe aanvraag op grond van het voormelde artikel 9ter in te dienen op basis van een nieuwe medische problematiek, hetgeen zij niet heeft gedaan. Ook ter terechtzitting benadrukt de verwerende partij dat het aan de verzoekende partij toekomt om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen. Zij geeft aan dat de verzoekende partij in 2009 een “aanvraag 9ter” indiende, maar dat zij naderhand geen zulke aanvraag heeft ingediend, ook nu niet om aan te tonen dat zij medisch moet worden geregulariseerd. In de eerste plaats herhaalt de Raad dat de verplichting van de gemachtigde om bij het nemen van een verwijderingsbeslissing een gedegen onderzoek met betrekking tot de gezondheidstoestand van de betrokkene te voeren, niet afhankelijk is van het al dan niet hebben ingediend van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Bovendien maakt de verwerende partij niet duidelijk in welke zin sprake zou zijn van een nieuwe medische problematiek. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij zich reeds in het kader van haar eerste aanvraag van 17 maart 2009 op grond van het voormelde artikel 9ter op haar diabetes en behandeling met insuline heeft beroepen. Het standaard medisch getuigschrift zelf bij deze aanvraag bevindt zich niet in het administratief dossier, maar het is hoe dan ook noch aan de verwerende partij in haar nota met opmerkingen noch aan de Raad als annulatierechter om te oordelen dat de verzoekende partij hoe dan ook een nieuwe aanvraag had kunnen indienen op grond van de actuele medische problematiek. Het komt immers slechts toe aan de ambtenaar-geneesheer om overeenkomstig artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet te bepalen of de elementen die de verzoekende partij desgevallend zou hebben ingeroepen ter ondersteuning van een nieuwe aanvraag, reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag. Ten slotte heeft het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet hoe dan ook geen schorsende werking, zodat de verwerende partij niet duidelijk maakt op welke manier haar opmerking met betrekking tot het “nu” indienen van zulke aanvraag relevant is.

De verwerende partij voert ten slotte aan dat de verzoekende partij met haar betoog in gebreke blijft om aan te tonen dat zij in Marokko geen toegang zou hebben tot insuline. De Raad wijst er echter op dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift uitdrukkelijk aangeeft dat niet van haar mag verwacht worden dat zij zelf de toegankelijkheid van de nodige zorgen in Marokko, een land dat zij 17 jaar geleden heeft verlaten, perfect kan inschatten, dat dit een taak blijft van de gemachtigde. De Raad benadrukt dat het EHRM in het reeds meermaals aangehaalde arrest *Paposhvili/België* uitdrukkelijk heeft geoordeeld dat de “authorities in the returning State”, in casu aldus de Belgische autoriteiten, geval per geval moeten verifiëren of de algemeen beschikbare zorg in de ontvangende staat in de praktijk voldoende en geschikt is om de ziekte van de betrokkene te behandelen, om te voorkomen dat deze wordt blootgesteld aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (§ 189). In de ook uitdrukkelijk

door de verzoekende partij geciteerde § 190 van het voormelde arrest, geeft het Hof aan dat de autoriteiten ook de mate moeten nagaan waarin de betrokkene daadwerkelijk toegang tot deze zorg en faciliteiten zal hebben in de ontvangende staat. Het Hof merkt in dit kader op dat het in het verleden de toegankelijkheid van de zorg in vraag heeft gesteld en heeft verwezen naar de noodzaak om de kostprijs van medicatie en behandeling, het bestaan van een sociaal en familiaal netwerk, en de reisafstand tot de benodigde zorg, in overweging te nemen. Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich weliswaar aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming moeten worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*). Het komt de verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). De verwerende partij kan *prima facie* echter niet voorhouden dat uit het administratief dossier en uit het huidig verzoekschrift geen begin van bewijs zou blijken. De Raad herhaalt dat de gemachtigde wist (of behoorde te weten) dat de verzoekende partij aan diabetes type I lijdt en dus afhankelijk is van insuline-injecties. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij al minstens sinds begin 2009, aldus meer dan tien jaar, in België verblijft (volgens het verzoekschrift en de verklaringen die de verzoekende partij in het verleden aflegde zelfs 17 jaar) en dat zij op 8 november 2018 verklaarde dat haar hele familie hier in België is en dat ze haar broers hier heeft die haar ten laste kunnen nemen. In het eerder aangehaalde interview van 20 februari 2017 wordt verwezen naar de bezoekerslijst van de gevangenis, waarop haar zus en vier kinderen voorkomen, die allen de Belgische nationaliteit hebben. Ook elders in het administratief dossier wordt melding gemaakt van broers die over een verblijfsrecht in België beschikken, van de voormelde Belgische zus, van een Belgische neef en van een broer van onbekende nationaliteit en verblijfsstatus. De gemachtigde verwijst in de bestreden beslissing overigens ook zelf naar de aanwezigheid van de broers en de zus in België. Ook wijst de verzoekende partij er in haar verzoekschrift uitdrukkelijk op dat de kosten voor een levenslange behandeling van dagelijkse insuline-inspuitingen hoog kunnen oplopen, waarna zij verwijst naar het bedrag dat zij in een periode van vijfentwintig jaar in België bij de apotheek voor haar insuline heeft betaald, waarbij zij benadrukt dat kosten van hospitalisatie en controles bij de specialist hierbij niet inbegrepen zijn. Zij wijst tevens op de noodzaak aan opvolging door een diabetoloog, aan een jaarlijkse oogcontrole en aan het laten nemen van een EMG. Bijgevolg bevatten het administratief dossier en/of het verzoekschrift wel degelijk aanwijzingen met betrekking tot meerdere elementen die volgens het EHRM relevant zijn bij de beoordeling van de toegang tot de benodigde zorg.

Daarnaast voert de verzoekende partij aan dat de gemachtigde tot de conclusie lijkt te komen dat zij geen vrees in het kader van artikel 3 van het EVRM heeft vermeld, op basis van het feit dat zij op 20 februari 2017 een vrijwillige vertreksverklaring heeft ondertekend. Zij geeft echter aan dat zij wel degelijk haar medische problemen kenbaar heeft gemaakt op 8 november 2018 in het kader van de hoorplicht en dat de gemachtigde deze problemen (en de mogelijke schending van het voormelde artikel 3 die hieruit volgt) niet zomaar aan de kant kan schuiven door te verwijzen naar een verklaring die door haar meer dan anderhalf jaar daarvoor ondertekend zou zijn. Zij benadrukt dat het de taak van de gemachtigde blijft om te onderzoeken of zij al dan niet zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Marokko. Ook wijst zij op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat vereist dat de gemachtigde rekening houdt met haar gezondheidstoestand bij het nemen van de bestreden beslissing. Vervolgens wijst de verzoekende partij nog op het absolute karakter van artikel 3 van het EVRM en het feit dat de gemachtigde daardoor niet zomaar kan verwijzen naar de vrijwillige vertreksverklaring die zij begin 2017 (meer dan twee jaar geleden) ondertekende, en hieruit concluderen dat er geen sprake is van een mogelijke schending van het voormelde artikel 3. Dit vormt volgens haar een onzorgvuldige handelswijze.

Ten overvloede geeft de verzoekende partij nog aan dat ook de beslissing van 12 november 2012 die werd genomen in antwoord op de voormelde aanvraag van 17 maart 2009 geen actuele beoordeling van het mogelijk risico op een schending van artikel 3 van het EVRM kan vormen, aangezien de aanvraag dateert van meer dan drie jaar geleden en de beslissing van een kleine zeven jaar geleden. Zij wijst er ook op dat geen beoordeling ten gronde werd doorgevoerd, want dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard, dat dit recent na de invoering van de 'medische filter' was en de kwaliteit

van de beslissingen op dat moment ondermaats was, en dat de beoordeling plaats vond vóór het voormelde arrest *Paposhvili/België* van 13 december 2016, waarin het EHRM de verplichting oplegde om de mate te onderzoeken waarin de betrokkene daadwerkelijk toegang heeft tot de nodige zorgen in de ontvangende staat.

Uit het bovenstaande is *prima facie* reeds gebleken dat de gemachtigde bij het nemen van de thans bestreden beslissing een zorgvuldig onderzoek moest voeren naar de actuele gezondheidstoestand van de verzoekende partij. Bijgevolg kan niet worden voorgehouden dat het zou volstaan te verwijzen naar een medische aanvraag die meer dan tien jaar geleden werd ingediend en bovendien nooit ten gronde is behandeld, of naar een vrijwillige vertreksverklaring van meer dan twee jaar geleden. Zoals reeds herhaaldelijk vastgesteld, beschikte de gemachtigde op het moment van het nemen van de bestreden beslissing op 7 mei 2019 over recentere informatie met betrekking tot de medische toestand van de verzoekende partij, en kan niet worden voorgehouden dat hij, zowel in het licht van artikel 3 van het EVRM als in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, geen gedegen onderzoek met betrekking tot de actuele gezondheidstoestand van de verzoekende partij had moeten voeren.

Ten slotte voert de verwerende partij in haar nota met opmerkingen nog aan dat zij op de dag van het opstellen van deze nota, met name 14 mei 2019, gevraagd heeft om alsnog, op basis van de thans bij het verzoekschrift toegevoegde medische documenten, de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen voor de verzoekende partij in het land van herkomst te onderzoeken. Zij stelt dat uit het verslag van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat de medische zorgen voor de verzoekende partij beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst.

In de eerste plaats wijst de Raad erop dat de verwerende partij het vastgestelde gebrek aan een zorgvuldig en degelijk onderzoek naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen in het land van herkomst bij het nemen van de bestreden beslissing, niet kan herstellen door naderhand nog zulk onderzoek door te voeren. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bepaalt immers uitdrukkelijk dat de gemachtigde “*bij het nemen van een beslissing tot verwijdering*” rekening moet houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Ook de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet *prima facie* worden onderzocht bij het nemen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens. In dit verband wijst de Raad op het volgende.

Uit de definities van artikel 1, § 1 van de vreemdelingenwet blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zoals het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, op zich al niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar tevens een terugkeerverplichting oplegt (6°). Eveneens blijkt dat de terugkeerverplichting niet naar om het even welk land geldt, maar ofwel naar het land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten ofwel naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf (5°).

Artikel 7 van de vreemdelingenwet, de rechtsgrond van de bestreden beslissing, wijst er in zijn aanhef op dat deze bepaling toepassing vindt “*onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*”.

Nu een bevel om het grondgebied te verlaten reeds de verplichting oplegt om het grondgebied te verlaten én een terugkeerverplichting oplegt (RvS 28 september 2017, nr. 239.259), en gelet op de aanhef van artikel 7 van de vreemdelingenwet, kan de verzoekende partij *prima facie* worden bijgetreden waar zij aanvoert dat reeds bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM moest gebeuren.

In dit verband wijst de Raad tevens op de arresten nrs. 241.623 en 241.625 van de Raad van State van 29 mei 2018. Hierin stelt de Raad van State onder meer het volgende:

“Het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten houdt in dat de rechtstoestand van de betrokken vreemdeling als dusdanig bestaat op het ogenblik dat die beslissing wordt genomen, dat die vreemdeling op dat ogenblik dus geen titel (meer) heeft om op het grondgebied te verblijven zodat hij er onwettig verblijft en dat hij derhalve het grondgebied dient te verlaten. Het betreft dan ook een beslissing tot verwijdering in de zin van artikel 1, 6°, van de vreemdelingenwet. De betrokken vreemdeling is ertoe gehouden de terugkeerverplichting na te leven en het bevel om het

grondgebied te verlaten (...) uit te voeren zonder dat de [gemachtigde] een nieuwe beslissing dient te nemen. Naar luid van artikel 7, eerste lid, van de vreemdelingenwet wordt een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven “onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”.

De [gemachtigde] moet derhalve bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten reeds onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, te dezen met artikel 3 van het EVRM. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de mogelijkheid voor de [gemachtigde] om bij niet-naleving van het bevel om het grondgebied te verlaten over te gaan tot dwangmaatregelen met het oog op verwijdering in de zin van artikel 1, 7°, van de vreemdelingenwet, zijnde de fysieke verwijdering van het grondgebied. Enerzijds kan de toestand immers in die zin evolueren dat er zich bij het nemen van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten nog geen gevaar voor een schending van artikel 3 van het EVRM voordoet doch naderhand wel, wanneer de [gemachtigde] effectief wil overgaan tot verwijdering. Anderzijds kan niet worden verondersteld dat de betrokken vreemdeling het bevel om het grondgebied te verlaten niet zal naleven zodat de [gemachtigde] er zich niet van kan onthouden een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM te onderzoeken onder het voorwendsel dat [hij] dergelijk onderzoek zal voeren bij het nemen van dwangmaatregelen met het oog op de fysieke verwijdering van de vreemdeling.”

En ook:

“In de laatste zin van punt 199 van het arrest van 13 december 2016 in zake Paposhvili t. België stelt het EHRM vast dat de Raad van State, die was gevat door een cassatieberoep, de in die zaak gevolgde redenering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bevestigd en heeft gepreciseerd dat de evaluatie van de medische toestand van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel en aan wie de machtiging tot verblijf was geweigerd, moest gebeuren op het ogenblik van de gedwongen uitvoering van die verwijderingsmaatregel en niet op het ogenblik van het aannemen van die maatregel. Met uitdrukkelijke verwijzing naar punt 199 in fine, vervolgt het EHRM in punt 202 dat de omstandigheid dat de evaluatie van de medische toestand van de betrokkene ook in extremis had kunnen gebeuren op het ogenblik van de gedwongen uitvoering van de verwijderingsmaatregel, niet tegemoet komt aan de bekommernissen van artikel 3 van het EVRM wanneer er geen aanwijzingen zijn betreffende de omvang van dergelijk onderzoek en het effect ervan op het bindende karakter van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Ook met het bestreden arrest is uitspraak gedaan over de wettigheid van een bevel om het grondgebied te verlaten waarbij geen onderzoek was gedaan naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in het licht van de concrete gegevens van de zaak. Net als in de zaak die tot het meergenoemde arrest van het EHRM van 13 december 2016 heeft geleid, was ook te dezen nog geen effectieve verwijdering van verweerder voorzien. Nu het EHRM ook in dat arrest naar die omstandigheden heeft verwezen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er geen betekenis aan gegeven die strijdig is met de bewoordingen of de inhoud ervan door te oordelen dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet worden onderzocht bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten en niet pas op het ogenblik van de gedwongen verwijdering van de vreemdeling.”

De Raad benadrukt dat de Raad van State in de voormelde arresten uitdrukkelijk verwijst naar het reeds herhaaldelijk aangehaalde arrest Paposhvili/België van het EHRM. In § 199 gaat het Hof precies in op het argument dat een onderzoek nog had kunnen plaatsvinden bij de gedwongen verwijdering van de betrokkene, maar besluit het dat dit gegeven niet aan de geuite bezorgdheden tegemoetkomt (§ 202).

Gelet op het bovenstaande kan de verwerende partij dan ook niet voorhouden dat het zou volstaan om na het nemen van de bestreden beslissing, bijvoorbeeld – zoals *in casu* – naar aanleiding van het opstellen van een nota met opmerkingen in het kader van een tegen de betrokken verwijderingsbeslissing ingestelde vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, alsnog een onderzoek naar de medische toestand te voeren.

Bovendien zou dit onderzoek van 14 mei 2019 hoe dan ook niet volstaan, aangezien niet blijkt dat de toegankelijkheid van de zorgen werd onderzocht, ondanks de beweringen van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen en ter terechtzitting dat zowel de beschikbaarheid als de toegankelijkheid van de noodzakelijke medische behandeling werden onderzocht.

Ter terechtzitting vraagt de waarnemend voorzitter de verwerende partij te verduidelijken waar in het bij de nota met opmerkingen gevoegde verslag van 14 mei 2019 van de ambtenaar-geneesheer het onderzoek naar de toegankelijkheid van de zorgen zou zijn gebeurd. De verwerende partij deelt mee dat haar dit telefonisch werd meegedeeld, maar geeft vervolgens toe dat zij dit op het eerste gezicht ook niet ziet. Vervolgens stelt de verwerende partij echter dat de verzoekende partij nergens in haar verzoekschrift heeft aangevoerd dat zij arbeidsongeschikt is en dat zij in de onmogelijkheid zou zijn om bij te dragen voor haar medicatie, als dat zou nodig zijn. De verwerende partij wijst er verder op dat ook reeds is bevestigd door het EHRM dat, zelfs al zou een behandeling gratis zijn in België en betalend in het land van herkomst, dit geen reden is tot “vernietiging”. De Raad wijst erop dat dit betoog van de verwerende partij geen afbreuk kan doen aan het gegeven dat de toegankelijkheid van de zorgen niet is onderzocht, noch bij het nemen van de bestreden verwijderingsbeslissing op 7 mei 2019, noch naderhand in het kader van het *ad hoc*-onderzoek van 14 mei 2019. In deze mate maakt dit betoog aldus hoe dan ook een *a posteriori*-motivering uit. Bovendien lijkt de verwerende partij zonder enige onderbouwing ervan uit te gaan dat de kosten van de noodzakelijke medische zorgen hoe dan ook kunnen worden gedekt door een inkomen uit arbeid. De Raad ziet echter niet in op welke manier de verwerende partij dit dienstig kan voorhouden, wanneer bij gebrek aan onderzoek op geen enkele manier duidelijk is wat *überhaupt* de kostprijs van de behandeling is, en of (en zo ja, in welke mate) de verzoekende partij een beroep kan doen op deze of gene verzekering, nog los van de vraag of zij al dan niet kan werken.

In de mate dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen nog stelt dat de verzoekende partij niet betwist op het grondgebied te verblijven zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, te weten een geldig paspoort, evenmin betwist meerdere malen veroordeeld te zijn geweest tot gevangenisstraffen voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs, waardoor er kan afgeleid worden dat zij door de herhaling van de feiten, en de maatschappelijke impact ervan geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, en ook niet betwist geen gevolg te hebben gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, benadrukt de Raad nogmaals dat artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel geldt “*onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*”.

Met haar betoog, zowel in de nota met opmerkingen als ter terechtzitting, kan de verwerende partij geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de Raad.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM wordt *prima facie* aannemelijk gemaakt.

3.3.2.4 Het enig middel is in de besproken mate ernstig. Op de overige onderdelen ervan moet zodoende niet meer worden ingegaan.

3.4 Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1 Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel moet worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze moet integendeel zeer concrete gegevens aanvoeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij moet gegevens aanvoeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er moet evenwel worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.4.2 De beoordeling van deze voorwaarde

Het door de verzoekende partij ingeroepen moeilijk te herstellen ernstig nadeel hangt samen met de door haar ontwikkelde ernstige grief ontleend aan artikel 3 van het EVRM. Zij geeft hierbij aan dat haar gezondheid, zonder toegang tot de levensnoodzakelijke behandeling en opvolging, er zwaar op achteruit zal gaan. Een gedwongen terugkeer naar Marokko zonder degelijk onderzoek naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van medicatie en opvolging zou daarom ook een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaken, zoals bepaald door het voormelde artikel 3.

De verwerende partij stelt aangaande het moeilijk te herstellen ernstig nadeel slechts dat een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt, zodat kan worden verwezen naar hetgeen de Raad in dit verband hoger, in het punt 3.3.2.3, heeft vastgesteld.

Gelet op de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden eigen aan de zaak moet redelijkerwijze worden aangenomen dat de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

3.5 Derhalve is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden, zodat de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens kan worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 mei 2019 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens wordt bevolen.

Artikel 2

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging wordt voor het overige verworpen.

Artikel 3

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE